

Hoofdstuk 1

Het was zo onwerkelijk. Marit kon niet bevatten dat dit echt gebeurde. Dat ze vandaag echt haar moeder hier moest achterlaten. Een nare droom, een nachtmerrie. Dat kon niet anders. Lea Laverne was pas zesenvieftig jaar. Hoe kon het dan dat ze hier bij haar crematie was? Absurd. Het moest wel een nachtmerrie zijn.

Toch zat ze hier vooraan op de bank met opa en oma Laverne aan haar zijde. Marit wierp een steelse blik op de mensen aan haar andere kant. Oom Hannes en tante Penny met hun kinderen Sondra en Dianne. Iedereen keek ernstig en bedroefd. Oma hilde zacht en opa streelde in een onbeholpen gebaar haar hand.

De vrouw van de begrafenisonderneming, die Marit de afgelopen dagen had begeleid en geholpen om de crematie van haar moeder voor te bereiden, stond achter de kathedraal en vertelde met gepast zachte stem iets over de dierbare overledene.

De woorden gingen langs Marit heen.

Dierbaar was ze inderdaad geweest. Heel erg dierbaar en geliefd bij haar dochter, familie en vrienden. Marit zou haar vreselijk gaan missen. Het had niet zo snel mogen gaan. Een hersenbloeding op zesenvieftigjarige leeftijd. Wie verzoonde iets? Het was veel te jong. Te snel ook. Ze had niet eens de kans gekregen om afscheid van haar moeder te nemen, om aan het idee te wennen dat ze er niet meer zou zijn.

Zonder enige waarschuwing vooraf zakte haar moeder vorige week op de stoep, op weg van haar werk naar huis, in elkaar. Marit werd door de politie gebeld dat haar moeder in het ziekenhuis lag. Ze moest met het ergste rekening houden, werd er gezegd. Eerst had ze nog gedacht aan een afschuwelijk ongeluk, maar al snel werd duidelijk dat haar moeder een hersenbloeding had gekregen. Een ernstige. Ze lag in coma en het was zeer de vraag of ze daaruit zou komen.

Marit had haar grootouders gewaarschuwd. Zij en Hannes, de broer van haar moeder, waren haar enige familie. Een paar dagen en nachten lang had Marit aan het bed van haar moeder gezeten, gewaakt, tegen haar gepraat en gezongen. Ze had hele stukken voorgelezen uit het boek waarin haar moeder op dat moment bezig was. Het mocht helaas niet baten. Ze kwam niet meer bij uit de coma. Op het moment dat die gevreemde langgerekte piep uit een van de kastjes achter het bed klonk, had Marit geweten dat het voorbij was.

Haar moeder was dood. Gestorven aan iets wat niemand had kunnen voorkomen, wat niemand had aan zien komen.

Een dag voor die hersenbloeding hadden ze nog zeker een halfuur met elkaar aan de telefoon gezeten omdat haar moeder iets leuks wilde vertellen wat ze die dag had meegemaakt op haar werk. Dat was het laatste wat er tussen hen was besproken. Het verhaal over die taxichauffeur die tot drie keer toe naar binnen ging in het verzorgingstehuis waar haar moeder had gewerkt, om een passagier op te halen. Pas bij de derde keer reageerde de

man die hij moest ophalen. Tot twee keer toe had deze man zijn hoofd geschud bij het horen van zijn naam. Nee, hij was niet meneer Jongenelen, die was nog boven.

Ze hadden er samen om gelachen. Zo had haar moeder steeds van die grappige verhalen gehad. Je maakte wat mee als receptioniste in een verzorgingstehuis. Ook dat was nu voorbij.

Tersluiks keek Marit over haar schouder waar de rest van de belangstellenden zat. Het was druk, erg druk. Zelfs boven op het balkon zaten mensen. Lea Laverne had dan ook vol in het leven gestaan met een druk sociaal netwerk om haar heen. De leegte die ontstond toen haar dochter vorig jaar op zichzelf was gaan wonen, had zij opgevangen door lid te worden van een hardlooptroepje. Ze ging aan haar conditie werken en trainen voor de marathon van Rotterdam, had haar moeder gezegd. Dat was nog wel het...